ANUL 38 Taxa poştală plătită în numerar conform aprobări No. 3101-590/1940 Duminică 10 Noembrie 1940 No. 5

LIBERTATEA

Foaie pentru săteni şi muncitori întemeiată, la Orăştie în anul 1902

Redactor sufletesc: † ION I. MOŢA
Fondator: Pr. IOAN MOŢA

Cererile de abonare şi banii pentru foaie se trimit pe adresa: Administraţia: „LIBERTATEA" BUCUREŞTI II: Str. Popa Savu 56 Telefon: 2.19.74

PREŢUL ABONAMENTULUI:
Pe 1 an 150 lei
Pe 6 luni 75 lei
Pe 3 luni 40 lei
Un număr singur costă 3 lei

Gazeta apare săptămânal sub îngrijirea lui VIOREL TRIFA

Ziua Legiunii

Legiunea are ziua ei. E 8 Noembrie — Sfinţii Arhangeli Mihail şi Gavril.

Căpitanul a ales ziua de 8 Noembrie Sfinţii Arhangheli, ca zi a Legiunii, pentrucă Sf. Arhanghel Mihail i-a fost de multe ori în ajutor. Trăind în închisoare la Văcăreşti, cu Moţa şi alţi camarazi, ne-având pe nimeni decât pe Dumnezeu, Sf. Arhanghel Mihail le-a fost trimes să le aline durerile şi i-a scăpat de multe suferinţi. Când au scăpat de acolo au luat cu ei icoana Arhanghelului, care se găsea la Biserica închisorii, şi au dus-o la Iaşi. Icoana aceasta au purtat-o mereu în suflet şi au pus apoi pe Arhanghelul Mihail, patron al Legiunii. Au numit-o Legiunea Arhanghelul Mihail! Şi ziua sfântului Arhanghel a rămas ziua Legiunii.

E aşadar o zi de sărbătoare creştinească care arată cât de legată este Legiunea de Dumnezeu.

Căpitanul a crezut în Dumnezeu şi a făcut totul ca între legionari să vină numai oameni cu credinţă. Ce să caute în Legiune omul care nu crede? Cine nu crede în Dumnezeu nu poate crede în Legiune. Sufletul e gol, n'are căldură, nici dulceaţă, nici foc de luptă, nici tărie, nici bunătate, nici smerenie, n'are, cu un cuvânt, nimic!

Un om care n'are nimic în suflet nu poate ajuta însă cu nimic Legiunea şi nici ţara. Necredinciosul va fi neascultător, va fi certăreţ, va fura şi va păcătui împotriva duhului curat în care trebue să trăiască legionarul. Iată deci că el nu va fi bun să fie legionar.

Deabia de câteva luni a scăpat ţara de oameni fără Dumnezeu care au condus-o. Toţi pot vedea câte rele au făcut cei ce n'au crezut în Dumnezeu. Ei au furat bogăţiile ţării, au trăit în desfrâne, au dus ţara acolo unde o vedem şi au omorît fără milă pe legionari. Toate astea pentrucă aveau inimi diavoleşti în care nu mai putea sălăşlui Dumnezeu.

Să nu fim la fel şi nici să nu primim între noi pe omul fără Dumnezeu pentrucă dacă îl primim păcătuim împotriva Căpitanului şi împotriva Legiunii.

Iată la ce trebue să ne gândim de ziua Legiunii.

Viorel Trifa

Şi ziua Regelui

La 8 Noembrie este totdeodată şi ziua Majestăţii Sale Regelui Mihai I.

Majestatea Sa numindu-se Mihai, sărbătoreşte ziua numelui şi sărbătoreşte apoi împlinirea a 19 ani de viaţă.

Este o frumoasă potrivire asta: Legiunea şi Regele sărbătoresc aceiaşi zi.

Noi dorim Majestăţii Sale ani mulţi, îndelungaţi, să domnească cu înţelepciune, după voia lui Dumnezeu şi spre binele ţării noastre.

Să dea Dumnezeu să-L vedem Rege al tuturor Românilor.

M. S. REGELE MIHAI I

Tineri legionari în Germania

FRUNTAŞI LEGIONARI POFTIŢI DE CAMARAZII LOR NEMŢI

Am mai scris ce strânse legături de prietenie sunt între legionari Români şi hitleriştii din Germania. Prietenia este mare mai ales între tineri. Toţi tinerii din Germania au aşteptat cu nerăbdare biruinţa legionară ştiind că asta poate să mai scape ţara de nenorocire şi având totodată încredere în tinerii Români.

Iar legionarii au fost aceia care s'au bucurat când în Germania a biruit Hitler ştiind că lupta împotriva jidanilor din lume nu se poate duce de România singură ci numai împreună cu Germania.

De când a biruit Legiunea tot mai dese au fost scrisorile dintre tinerii legionari şi camarazii lor Germani. Dar prin scisori nu te poţi înţelege aşa cum te-ai înţelege faţă către faţă.

De aceia au trimis Nemţii vorbă ca să se ducă Românii la ei în Germania şi să stea acolo de vorbă despre multe lucruri bune pentru amândouă ţările.

Legionarii cu toate că aveau mult de lucru nu puteau să nu plece şi s'au dus şeful „Fraţilor de Cruce" Ilie Smultea, şeful Studenţilor legionari Vasile Andrei, şi mulţi alţi şefi de-ai tinerilor legionari.

Ei au plecat cu aeroplanul dela Bucureşti. In Viena au fost primiţi cu mare cinste de către organizaţiile Hitleriste de acolo şi de către şeful tuturor tinerilor hitlerişti din Germania.

Ei vor merge şi la Berlin şi în alte părţi pe unde sunt cu drag aşteptaţi.

Vom scrie despre asta mai pe larg când se vor întoarce şi ne vor povesti ce-au văzut şi ce-au făcut.

Inălţarea omului la treapta de om

Legionarii îşi au tribunalul lor şi se judecă după legile rânduite de Căpitan. Iată legea judecăţii legionare:

1. Legionarul se va judeca singur şi se va pedepsi singur.

2. In faţa consiliului de judecată, legionarul îşi va mărturisi greşala şi îşi va cere pedeapsa. Va hotărî chiar pedeapsa pe care crede că o merită.

3. Consiliul de judecată nu va avea decât să micşoreze pedeapsa sau s'o mărească, dacă legionarul vinovat şi-a dat o pedeapsă prea mică, sau prea mare.

4. Pedeapsa în Legiune nu e răzbunătoare, ci ispăşitoare şi mai ales izbăvitoare.

5. Cel care prin tăcere sau minciună îşi va ascunde fapta, va primi cea mai grea pedeapsă: darea afară din Legiune, pentrucă astfel de oameni n'au ce căuta în Legiune.

Aşa dar în Legiune omul îşi este propriul său judecător. Omul poate şi trebue să fie OM, om cinstit, om cu onoare nepătată, om cu conştiinţa curată şi trează, răspunzător de faptele sale. Şi un om de onoare, un om cinstit, se poate singur judeca pentru greşelile sale.

Işi recunoaşte vina şi păcatul, şi cunoscundu-şi greşala mai bine ca oricine, el poate să-şi dea singur pedeapsa cea mai dreaptă.

Dar a-ţi cerceta sufletul, a-ţi recunoaşte vina,, a avea curajul să-ţi desveleşti sufletul, mărturisindu-ţi vina, şi a avea tăria sufletească să-ţi hotărâşti singur pedeapsa, spre îndreptare, — lucrarea aceasta a sufletului legionar merge pe acelaş drum cu pocăinţa şi spovedania creştină. In vechime şi creştinii se spovedeau cu glas tare, în faţa preotului şi a celorlalţi creştini. Era atunci multă credinţă în Domnul Isus şi foarte multă părere de rău pentru greşalele proprii.

Hei, dar judecata aceasta legionară e o mare noutate în lumea de azi. A lăsa pe om să-şi fie propriul judecător este a-l înălţa la treapta de om, om de onoare, om cinstit şi drept cu toată lumea şi drept cu sine însuş. Felul de judecată dela judecătorii, cu martori şi fel de fel de dovezi, socoteşte că omul nu poate fi cinstit şi drept, ci numai mincinos şi laş, viclean şi nedrept. O astfel de judecată înjoseşte pe om, socotindu-l atât de stricat încât nu poate să fie drept, cinstit şi cu onoare.

Corneliu Codreanu a vrut însă să dovedească, prin şcoala lui din Legiune, că omul poate fi drept, poate fi cinstit şi cu onoare. ŢINTA LEGIUNII ACEASTA ESTE: DE A INĂLŢA PE OM LA TREAPTA DE OM. Dar pentru asta omul ore lipsă de o judecată nouă, de o simţire şi voinţă nouă, curăţită de orice răutate şi stricăciune.

Ne trebue deci UN SUFLET NOU, UN OM NOU, aşa cum îl vrea Domnul Isus. Toată lucrarea Legiunii se face asupra sufletului. CĂPI

Continuare în pagina 2-a)

Inălţarea omului la trepta de om

(Urmare din pagina I-a)

TANUL a găsit rădăcina răului în suflet şi a pornit cu Legiunea s'o smulgă. STRIGAŢI IN TOATE PĂRŢILE CĂ RĂUL, RUINA ŞI MIZERIA, NE VINE DELA SUFLET. SUFLETUL ESTE PUNCTUL PRINCIPAL ASUPRA CĂRUIA TREBUIE SĂ SE LUCREZE ACUM. Sufletul individului şi sufletul mulţimii. Aşa a spus Căpitanul în „Cârticica şefului de cuib".

Curăţirea şi înoirea sufletului, spre înălţarea omului la treapta de om, iată ţinta luptei legionare. E o luptă creştină şi nu o luptă politică! La temelia acestei lupte stau atâtea jertfe mareţe, ca jertfele sfinţilor şi martirilor de demult. Cine nu duce această luptă cu sine însuş, pentru curăţirea şi înoirea sufletului său, acela nu poate fi legionar.

Pr. Nicolae Vonica.

CE SCRIE UN PREFECT

Cum ajunge un legionar ceva, cum se înmulţesc prietenii cari au câte o treabă de făcut pe ici pe colo. Lumea noastră românească nu s'a învăţat încă să creadă că legionarii nu pot face treburile pe cari le-au făcut toţi politicienii. Un legionar nu poate să se ducă la un Ministru şi să-i spună: fă pe fratele meu cutare şi pe prietenul meu profesor seu mai ştiu eu ce. Mai întâi de toate dacă şi Ministrul e legionar, şi dacă lucrul e drept îl face el Ministrul şi fără intervenţii.

Păţind multe cu prietenii lui un prefect legionar s'a apucat şi a scris o scrisoare pe care a dat-o la gazetă ca să o citească prietenii lui cei mulţi. In scrisoare scrie următoarele:

„Până a nu fi Prefect primeam ia o lună odată câte o scrisoare şi la trei luni vizita câte unui prieten. De când sunt Prefect primesc câte 50 de scrisori pe zi. Rog această categorie de prieteni să nu-mi mai scrie, că nu citesc nici o scrisoare.

Nu am timp. Şi chiar dacă aş avea nu le-aşi citi. Totdeodată să mai ştie. Nu intervin pentru nimeni. Drumul la Ministere îl poate afla oricine, tot atât de uşor ca şi mine."

Pe prefect îl chiamă Ion Dobre, comandant legionar şi prefect al judeţului Tecuci.

Afară cu mărfurile ascunse

Fiind vremuri turburi oamenii fricoşi s'au apucat să strângă mărfuri cu grămadă. Au cumpărat tot ce-au găsit şi au pus la pivniţă. Sunt unii cari au în pivniţă adevărate magazii. Poliţia legionară a găsit la unul în Bucureşti nici mai mult nici mai puţin de 10 mii de kg. de zahăr. Afară de asta sunt însă negustorii cari au pivniţele pline dar tot nu vând marfa. Văzând că preţurile se ridică mereu ei au cumpărat marfa ieftină şi acuma aşteaptă să se scumpească pentrucă să câştige cât mai mult.

Din pricină asta multe lucruri nu le mai găsesc iar cele ce se găsesc se plătesc îndoit şi întreit.

Şi asta nici nu e drept şi cinstit. Unii cari au avut bani au putut cumpăra şi pune la magazie altii nu. Funcţionarul sau muncitorul care capătă plata lunar sau săptămânal deabia capătă cu cât să trăiască. Ei nu pot cumpăra grămezi întregi de mărfuri. Aşa că cel ce are bani tot bine are. Cel ce nu are, tot nu. Dar prin această grămădire de mărfuri s'a mai făcut o porcărie: nu se mai găsesc mărfuri, oamenii le ţin aşa la magazie fără să le folosească.

Văzând toate astea guvernul a dat ordin să iasă toate mărfurile ascunse afară la magazie. Cine a strâns prea mult le poate vinde statului. Cine mai are stocuri fără să o declare va fi aspru pedepsit. Fiecare om poate avea ceva în pivniţă dar să nu facă din pivniţa lui magazie.

Cei cari au livezi de pomi

Pentru scoaterea din paragină a livezilor de pomi şi pentru a le feri de anumite boli, se vor face în timpul iernei următoarele lucrări: aplicarea inelelor celioase la pomii din regiunile bântuite de cotari, înainte de primul îngheţ, când apar şi-şi depun ouăle fluturii.

Până la căderea frunzelor să se însemneze pomii şi crăcile uscate sau bolnave, în vederea tăierii lor, în timpul iernii, să se strângă trunchele uscate şi fructele bolnave agăţate de ramuri; să se ardă totorii şi să se aşeze în glugi sub şopron; sa se tac şi să se scoată din livadă pomii de prisos, tufişurile de orice fel şi erburile uscate; să se scoată brâele-capcane şi să se ardă împreună cu insectele cuibărite în ele; să se răzuiasca tulpinele şi crăcile groase de muşchi, iar răzuiala să se strângă şi să se ardă; să se stropească pomii cu lapte de var, îndată după căderea frunzei.

Să se îngraşe livezile cu bălegar putred, să se are şi să se sape nu numai în jurul pomilor, ci pe toată suprafaţa plantaţiei. Această lucrare nu se face în livezile de pe locuri mult înclinate, ca să se împiedice roaderea produsă de ape, să se strângă cuiburile de omizi şi să se adune ouăle de malacosoma neustria.

Să se aplice tăierile de rărire coroanelor, de formarea pomilor tineri şi de fructificaţie la pomii de producţie.

Să se facă stropirile de iarnă cu soluţie sulfocalcica carbboleum şi zeama concentrată de piatră vânătă.

Pentru ai noştri de acasă

Vi-se întorc copiii, acasă

Noi, copii de ţărani, desprinşi dela coarnele plugului, pentru a bătători drumurile lungi şi grele ale şcolii, suntem şi vom rămâne, Dumnezeu ştie câtă vreme, nişte desrădăcinaţi, nişte strigoi, cum ne-a spus Ionel Moţa.

Părinţii, în cumplita lor umilinţă şi robie, în amarnica lor sărăcie, neau dat la şcoală dintr'o mare dragoste, dar şi cu o neasemuită nădejde. Din dragostea părintelui care-i doreşte odraslei sale, soartă mai bună, un noroc mai însorit în viaţă şi 'n lume. Şi cu nădejdea, că odată şcoliţi şi ajunşi sus, pentru a stăpâni ţara, le vom întoarce dragostea înapoi. Că le vom aduce şi lor acasă, măcar o fărâma din lumina dobândită. Că nu ne vom trăda sângele părintesc, că nu le vom uita necazurile. Că le vom aduce dreptate.

Cu gândul şi nădejdea aceasta ne-au trimis părinţii la şcoală şi ne-au cărat cu traista de mâncare, rupându-şi până şi bucata de pâine dela gură şi vânzându-şi uneori şi ultima prăjină de ogor.

Dar până astăzi noi nu le-am putut alina durerile, nu le-am putut răsplăti dragostea, truda şi nădejdile, nu le-am putut face dreptate. Nu le-am putut aduce lumină.

Ba, din contra.

Le-am căşunat necazuri şi dureri, şi mai grele. Unii din noi, odată scăpaţi la liman, ajunşi „domni", s'au înstrăinat de ai lor de-acasă. Nu s'au mai întors la ei. Iar când au venit părinţii să-şi vadă feciorii, au găsit uşi închise şi suflete străine. Asta pentrucă aceştia dintre noi şi-au vândut sângele şi-au trădat părinţii şi însăşi neamul. Au primit târgul cu străinii şi înstrăinaţii dela oraşe, cu guvernele ticăloase cari s'au perindat la cârma ţării după războiul cel mare, cu toată lişiţa duşmănoasă dela oraş. Cu lişiţa care a crezut, şi mai crede poate şi astăzi, că ţăranii sunt născuţi pe lume pentru a fi robi, pentru a munci în sudoare, pentru a plăti biruri grele şi a nu primi, în schimb, nici o răsplată sufletească, nici o lacrimă de soare. Ci numai sudalme, paturi de armă, minciuni şi nedreptăţi.

Altă parte dintre noi, nu ne-am putut bucura părinţii, pentrucă neam încleştat în luptă pe viaţă şi pe moarte, cu străinii şi duşmanii neamului. Duşmanii noştrii şi ai lor. In loc să ne întoarcem acasă desnădăjdniţi, în loc să ne vindem şi să-i vindem, în schimbul unui trai mai bun, noi am deschis lupta. Şi, în luptă, n'am putut face ceea ce aşteptau părinţii dela noi. In loc să le aducem bucurii, i-am chemat şi pe ei, să îndure, cu noi alăturea, asprimea şi însângerările, închisorile şi jertfele de moarte, ale luptei.

Şi părinţii, în cea mai mare parte, ne-au înţeles. Ne-au ajutat. Celor ce nu ne-au înţeles, le trimitem acum sărutul cald al mulţumirilor că ne-au dat măcar pe noi luptei.

Şi acum; despre cei dintâi dintre noi, despre trădătorii propriilor lor părinţi, n'am vrea să vorbim. Despre ei să vorbească pedeapsa lui Dumnezeu şi blestemul neamului.

Vrem să vorbim despre noi, cei cari am luptat şi pe cari ne-a învrednicit Dumnezeu de biruinţă. De-abia acum, avem răgaz să ne gândim la părinţii noştrii. Da, scumpii noştri părinţi, dragii noştri fraţi! Ridicaţivă frunţile chinuite, din ţărână. Priviţi în sus, în soare, departe: Vi-se întorc copiii acasă! Vin să vă răsplătească truda, vin să vă sărute mânile încreţite de ani şi bătătorite de sapă şi coasă. Vă vin copiii, să vă anunţe că neamul românesc a biruit. Cătuşele de la mâni şi dela picioare au fost sfărâmate. Zidurile grele ale închisorilor s'au năruit. Călăii s'au trântit cu faţa la pământ.

Dar unii din copiii noştri, cei mai buni, cei mai iubitori de neam şi mai plăcuţi lui Dumnezeu, vin în sicrie, pe năsălii.

Vin la voi pentru ultima oară. Şi pentru totdeauna. I-am văzut Dumünecă la Predeal. Se întorceau acasă. La voi. La inimile voastre sfârtecate, în inima pământului românesc.

Noi, cei cari n'am fost vrednici de moarte, cari n'am fost încă buni de botezul sfânt al morţii pentru neam şi ţară, ne întoarcem şi noi acasă, odată cu sicriile lor. Dar noi suntem teferi. Asupra noastră apasă, grea, povara testamentului lor: să vă facem dreptate. Să vă întoarcem dragostea înapoi!

Vom încerca să ne facem datoria. Intreagă. Căci altfel ne vom prăbuşi şi sub blestemul neamului chinuit, şi sub blestemul lor, de dincolo de morminte.

†

Ne întoarcem, acasă. Unii din noi numai cu sufletul care nu cunoaşte depărtări şi hotare. Numai cu dragostea.

Pentru a ne putea mântui, cetiţine şi ascultaţi-ne rândurile cestui colţ de gazetă. Dac'am putea l'am scrie cu sânge.

Il scriem pentru voi. Pentru a vă cere iertare, pentru a vă mulţumi, pentru a încerca să vă facem mai buni, mai luminaţi. Strigaţi celor ce v'au asuprit, că vi-se întorc copiii acasă! Că v'a răsărit soarele credinţei în Căpitan, pentru totdeauna.

Vasile Posteucă

Legionarul care citeşte şi răspândeşte „Libertatea" face două lucruri bune:

1) Se învaţă pe el însuşi

2) Ajută şi pe altul să cunoască Legiunea

Dragostea muncitorului pentru legiune

Dragostea muncitorului pentru Legiune este stâncă pe care nici predicele mincinoase ale străinilor de neam, nici prigoana nu au putut-o clinti.

Muncitorul legionar este cel mai statornic ostaş al Căpitanului pentrucă numai el i-a întins o mână frăţească şi o inimă caldă şi numai El l-a ridicat pe treapta unei demnităţi la cari numai intelectualul şi capitalistul avea dreptul. In lupta legionară cei căzuţi şi cei martirizaţi pentru legiune au cucerit pentru muncitorul român, o victorie pe care nimeni nu l-o va putea răpi niciodată. In ziua când se va începe scrierea Istoriei României noui, unul din primele capitole va fi consacrat luptătorului legionar, din uzină, din atelier, din mină, de pretutindeni unde există muncă şi creaţiune.

Camarazi Muncitori, fiţi mândri de numele de legionari. Purtaţi cu fruntea sus, tinereasca cămaşă verde şi păşiţi cu voioşie şi încredere la sfânta şi binecuvântata noastră bătălie pentru reconstrucţia Patriei pe care Moţa a visat-o pentru Căpitan şi pentru voi: FRUMOASĂ CA UN SOARE. Inainte pe drumul înfăptuirilor supreme! Prezentul e al nostru, dar viitorul poate fi al copiilor şi urmaşilor noştri numai prin munca şi devotamentul nostru legionar. La muncă deci şi la luptă, aşa cum spune frumosul nostru marş! Să răsune văile şi dealurile de ciocanele şi cântecele voastre. Şi de la un capăt la altul al Ţării, din milioane de piepturi de oţel şi de flacări să izbucnească cuvântul nemuritorului marş „La luptă muncitori".

DUMITRU GROZA

Iasii-orasul Legiunii

Chemarea adresată legionarilor de către Horia Sima

LEGIONARI,

Iaşii, Capitala Moldovei, oraşul unde Căpitanul, în 1919, împreună cu muncitorul Constantin Pancu au început lupta contra comunismului, oraşul care a cunoscut sbuciumul luptelor studenţeşti dela 1922 împotriva jidovimei şi oraşul unde, în 1927, a luat naştere Legiunea „Arhanghelul Mihail", e strâns legat de sufletul şi istoria Mişcării Legionare.

Iaşii vor deveni din ziua de 8 Noembrie 1940, ORAŞUL MIŞCĂRII LEGIONARE.

Indeplinim astfel gândul Căpitanului şi tradiţia fixată de El: In Capitala Moldovei, care a avut gloria să vadă începuturile Mişcării Legionare, ne vom închina în fiecare an Protectorului Legiunei, Arhanghelul Mihail şi ne vom întări puterile sufleteşti pentru luptele şi încercările care ne aşteaptă.

După 13 ani de înfrângeri şi victorii, ne reîntoarcem în oraşul unde au răsunat cele dintâi apeluri ale Căpitanului adresate unui neam încătuşat, cele dintâi resvrătiri ale tineretului acestei ţări, cele dintâiu înfiorări ale cântecului legionar şi de unde au isbucnit cele dintâiu gloanţe contra duşmanului.

Cei care au dispărut dintre noi, în frunte cu Căpitanul, se vor pogorî pentru o clipă între zidurile Iaşilor şi vor primi defilarea miilor de cămăşi verzi.

Moldova toată şi Bucovina să fie prezente la 8 Noembrie la Iaşi.

Bucureşti, 31 Octombrie 1940.

HORIA SIMA

I-a prins cu minciuna

Jidanii desigur nu se simt prea bine decând cu legionarii la guvern. Cu toate că nu le sparge nimeni capetele şi nici nu-i omoară nimeni, văd ei că nu-i de trăit aici.

Dar pentrucă vreau totuşi să mai încurce lumea şi să facă une rău legionarilor s'au apucat de minciuni. S'au plâns de pildă guvernului despre nişte nedreptăţi care li s'ar fi făcut de către legionari.

Guvernul văzând plângerea a trimes cercetare să vadă ce-i. Şi iată dăm aci mai jos ce rezultat a avut cercetarea:

1. S'a constatat că s'au făcut guvernului numeroase reclamaţiuni care au fost găsite neadevărate.

Astfel preşedintele jidanilor din ţară, d. dr. W. Filderman, a reclamat că la Piatra Neamţ nu se dă voe să se înmormânteze nici un evreu până nu se plătesc taxe în folosul mişcării legionare.

Rabinul-şef din Piatra Neamţ şi Preşedintele Comunităţii evreeşti locale au dat declaraţii în scris că afirmaţia nu este adevărată.

D. Filderman a mai reclamat că la Negreşti (Vaslui) au fost sigilate magazii de cereale ale comercianţilor evrei.

S'au făcut cercetări şi s'a constatat că au fost blocate conform legii numai cerealele provenind de pe moşiile expropriate. Dealtfel toţi au dreptul legal de a face contestaţie în faţa justiţiei.

Tot d. Filderman a mai reclamat că la Răducăreni (Fălciu) au fost închise magazinele evreeşti; şi această afirmaţie este inexactă.

S'a hotărât ca pe viitor toţi cari fac reclamaţiuni de această natură să fie duşi, împreună cu organele anchetatoare, la faţa locului şi dacă se va constata netemeinicia reclamaţiunilor lor, să fie trimişi în judecată pentru răspândire de ştiri false şi mincinoase.

Aşadar nu le-a mers cu minciuna şi dacă vor mai minţi e vai de capul lor.

UCIGAŞII

Am scris la gazetă cum au fost prinşi aceia ce cu mâna lor au omorît pe Căpitan. Iată să lăsăm să spună ucigaşul Sârbu cum s'au petrecut lucrurile:

„In zorii zilei am pornit spre Râmnicul-Sărat.

„Ajunşi la închisoare, am fost băgaţi toţi jandarmii, într'o celulă, unde maiorii Dinulescu şi Macoveanu ne-au dat instrucţiuni asupra modului cum aveam să executăm pe legionari.

„Punând în genunchi pe şoferul maşinii, i-a aruncat un ştreang după gât pela spate, arătând cât de uşor se poate omorî astfel.

„Totul a fost gata în câteva minute. Jandarmii au eşit apoi câte unul afară, în curtea închisorii şi fiecăruia i s'a dat în seamă un legionar.

„Mie mi-a dat pe unul mai voinic, mai înalt. Am aflat mai târziu că acesta era Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu.

„I-am dus apoi la maşini. Aici, legionarul era legat cu mâinile de bancă la spate, iar cu picioarele de partea de jos a băncii din faţă, în aşa fel, ca să nu se poată mişca nici într'o parte, nici într'alta.

„Aşa au fost legaţ. zece legionari într'o maşină şi patru în cealaltă.

„Eu am fost în prima maşină, în cea cu zece legionari, în spatele Căpitanului şi fiecare jandarm era aşezat în spatele legionarului ce-i fusese încredinţat.

„In mâini aveam ştrangurile.

„Am pornit. In maşina mea era maiorul Dinulescu, iar în cealaltă maiorul Macoveanu.

„Era o tăcere de mormânt, căci n'aveam voe să vorbim nici noi între noi, jandarmii, şi nici legionarii, între ei.

„Ajunşi prin dreptul pădurii Tâncăbeşti, maiorul Dinulescu, care stabilise cu noi, printr'un semnal, momentul omorârii, a aprins la un moment dat o lampă, stingând-o şi aprinzând-o iarăşi de trei ori.

„Era momentul când trebuia să-i omorâm, dar nu ştiu de ce n'am executat nici unul. Atunci maiorul Dinulescu a oprit maşina, s'a dat jos şi s'a dus la maşina din spate. Aici maiorul Macoveanu fusese mai autoritar; legionarii erau omorâţi...

„Căpitanul şi-a întors capul puţin către mine, şi mi-a şoptit:

— „Camarade, dă-mi voe să le vorbesc camarazilor mei...

„Dar în aceiaşi clipă, mai înainte ca el să-şi fi terminat această rugăminte, maiorul Dinulescu a pus piciorul pe scara maşinii, şi păşind înăuntru cu revolverul în mână a rostit printre dinţi:

„EXECUTAREA!"

„La aceasta, jandarmii au aruncat ştreangurile.

„Ultimul lor cuvânt de rugăciune? de chemare? — le-a fost strivit în gâtlej.

„Ştreangurile îi sugrumase.

„A fost un muget şi un horcăit, întrerupt, pornit din adâncul fiinţei lor, — apoi o linişte de mormânt.

„Cu perdelele trase, maşinile şi-au continuat drumul până la Jilava.

LA JILAVA

„Când am ajuns — continuă Sârbu — erau orele 7 dimineaţa. Aici, ne aştepta: Colonelul Zeciu, Dan Pascu, Comandantul Inchisorii, Colonel Gherovici, Medicul Legist Lt.-Colonel Ionescu şi alţii.

Groapa era făcută.

„Traşi din maşină, legionarii au fost aşezaţi apoi cu faţa în jos şi impuşcaţi în spate pentru a se simula astfel împuşcarea pe la spate, în timpul „evadării de sub escortă".

„După aceasta au fost aruncaţi în groapa comună.

„La câteva săptămâni însă, aceiaşi jandarmi, tot noi, am fost aduşi din nou la Jilava şi desfăcând groapa am aruncat peste ei o materie arzătoare, 15 damigene de vitriol, ca să se topească trupurile lor

ALTE AMĂNUNTE

Vroiau să şteargă orice urmă, lăsând să se răspândească svonul că au dispărut peste graniţă, aşa cum începuse să creadă foarte multă lume...

După aceasta, jandarmii au fost puşi să dea declaraţii, cum că legionarii fugind de sub escortă, au fost împuşcaţi.

Era o declaraţie pe care colonelul Zeciu le-o dăduse spre model tuturor.

Apoi, jandarmii au fost adunaţi într'o încăpere a închisorii Jilava, unde colonelul Zeciu le-a ţinut o cuvântare, spunându-le:

„ — V'aţi făcut doar datoria, voi nu sunteţi asasini de rând.

După aceia plutonierul Sârbu a fost chemat de maiorul de jandarmi şi i-a dat 20 mii lei ca plată.

Şi toate astea sunt lucruri cari nici n'ai crede că sau putut petrece.

Mari serbări la Iaşi

Cum scriem mai sus Horia Sima a hotărât ca Iaşul să fie un fel de Ierusalim al Mişcării Legionare. In fiecare an se vor duce legionarii acolo să se întâlnească pe uliţele pe unde a umblat Căpitanul.

Anul acesta au şi început să facă de câteva zile pregătirile pentru o mare sărbătoare.

Vineri s'au întâlnit acolo toţi legionarii din Bucovina şi Moldova, precum şi mare parte din şefii dela Bucureşti în frunte cu Horia Sima. Au venit delegaţii din toate părţile ţării.

Mare bucurie au făcut şi tinerii Nemţi şi Italieni veniţi anume pentru aceste sărbători.

Gazeta noastră a trimis pe un om anume care la întoarcere ne va scrie cele ce s'au făcut acolo.

In sfârşit şi Franţa

A fost odată o Franţă puternică şi frumoasă. Având dela Dumnezeu tot ceeace poate cere cineva, ar fi putut să-şi vadă de treabă şi să nu caute gâlceavă cu vecinii. Dar în Franţa nu mai domneau Francezii, ci jidanii. Noi Românii nici nu ne dăm seama cât de jidovită a fost Franţa. Din durerile noastre vedem ce pătesc cei ce au avut jidani mari şi tari. In Franţa era mai rău ca la noi. La noi erau cozi de topor.

Jidanii aceştia cari conduceau Franţa n'au putut suferi pe Hitler şi pe Mussolini. Au început mai întâi pe căi ascunse, lupta cu naţionaliştii. La Paris şi la Londra au fost centrele de unde s'a dus şi lupta împotriva legionarilor. Omorârea Căpitanului a pornit de acolo. In urma lor împotriva naţionaliştilor au început şi războiul din Spania unde au susţinut cu arme pe comunişti Au făcut apoi fel de fel de propagandă împotriva lui Hitler şi a lui Mussolini. Aşa de mult au fost porniţi împotriva Europei naţionaliste încât i-a orbit D-zeu şi n'au mai văzut unde se bagă. Hitler a cerut Franţei ca să trăiască în bună pace ca 2 vecini ce nu au nimic unul cu altul. Jidanii din Franţa — conducătorii Franţei — n'au primit însă ci au împins lucrurile la războiul pe care îl trăim astăzi. Din războiul acesta Franţa a eşit aşa cum toată lumea ştie, bătută măr de soldatul german.

După ce-a mâncat bătaia asta sdravănă i-a mai venit mnitea la cap şi bunii francezi au luat conducerea.

Acuma cercetând cauzele pentru care Franţa a fost bătută am afalt că jidanii sunt cea mai principală. Guvernul francez a luat deaceea măsuri împotriva jidanilor.

Ca jidan este socotit oricine se trage în neamul lui dni sânge jidovesc. Jidanii în Franţa nu mai pot fi miniştri sau înalţi funcţionari de stat. Nu mai pot fi profesori, ofiţeri şi nici să se ocupe de societăţi cari primesc subvenţie dela Stat. In funcţii publice nu mai pot rămâne decât jidanii cari au luptat în războiul din 1914.

Avocaţi, doctori şi alte aşa numite funcţiuni libere, nu pot să ocupe decât atâta câţi jidani sunt la sute de francezi. Totodată nici un jidan nu va mai putea fi director sau redactor la gazete. (Până acuma mare parte din gazetele franţuzeşti, de altfel ca şi cele româneşti erau scrise şi ocnduse de jidani).

Toţi funcţionarii jidani aflători astăzi în frunte vor trebui să-şi dea demisia în cel mai scurt 2 luni.

Iată măsuri bune. Dar acuma e prea târziu.

Păcatul Franţei ce s'a lăsat ocndusă de jidani trebue să-l ispăşească.

Franţa şi Germania

Conducătorii Franţei de azi au văzut ce mare greşală s'a făcut începând războiul contra Germaniei. Deşi târziu, au început totuşi acuma să schimbe politica lor. După întâlnirea dintre Hitler şi Mareşalul Petain se pare ca între cele două ţări va începe o nouă viaţă. Intors acasă Mareşalul Petain a ţinut o cuvântare către poporul francez a spus că Hitler nu i-a cerut nimic care să jignească pe el, că l'a primit aşa cum se primeşte orice şef de Stat şi că el ca şef al Franţei crede că o prietenie cu Germania nu numai că se poate face dar este şi necesară. Ca să poţă trăi Franţa trebue să se apropie de Germania să se înţeleagă împreună şi să se mulţumească cu soarta care o are, şi să nu caute adică mereu gâlceavă.

In Grecia continuă luptele

Războiul italo-grec a început şi lupte destul de grele se dau în fiecare zi. Sigur că Italienii merg mereu înainte luând mereu dela Greci care trebue să dea înapoi. Aviaţia italiană este foarte puternică şi în fiecare zi sboară pedeasupra oraşelor greceşti şi aruncă bombe.

Războiul acesta a fost primit cu bucurie de Albanezi şi de Macedonienii noştri cari au avut mult de suferit de pe urma Grecilor. Acuma s'a văzut bine şi vinovaţia Greciei care voia să facă unele centre engleze de luptă împotriva Italiei. Planul a eşit însă pe dos. Acuma aşteaptă ajutorul englez care nu vine. Şi credem că nici nu poate veni.

CUM STAU SEMĂNATURILE

A plouat destul aproape în toată ţara, pe alocuri chiar prea mult, împiedicând muncile agricole.

In nordul Bucovinei şi Moldovei a plouat cu zăpadă.

Temperatura a scăzut în unele regiuni până sub 0 grade.

Se continuă recoltatul porumbului, cartofilor, sfeclei de zahăr şi de nutreţ.

Timpul bun de până acum a ajutat mult la coacerea porumbului. In părţile de deal şi munte, unde coacerea porumbului este întârziată, s'au luat măsuri de uscare în cuptoare de pâine, uscătorii de fructe şi instalaţiuni speciale.

In urma ploilor căzute, starea semănăturilor de toamnă, făcute timpuriu, este bună.

Arăturile şi semănăturile care până acum se făceau cu mare greutate, din cauza lipsei de umezeală, se vor face cu uşurinţă, după încetarea ploilor.

Ştirile săptămânii

M. SA REGELE PRIN ŢARA. M. Sa Regele a pornit prin ţară ca să viziteze locurile de prin Ardeal. M. Sa este însoţit de profesori şi oameni învăţaţi cu cari stă de vorbă despre cele văzute. Cu prilejul vizitării judeţului Hunedoara şi a Orăştiei M. Sa. a vorbit şi stat la masă cu Părintele Pr. Ioan Moţa dela Orăştie.

AU FOST GASITE MOARTE. Pe vremea prigoanei duşmani neamului românesc au luptat nu numai împotriva bărbaţilor ci şi a femeilor. Legionarele au avut mult de suferit.

La Braşov de pildă 2 legionare au fost urmărite pas cu pas ca să fie prinse. Ele văzând asta s'au ascuns în Munţii Bucegi. Se vede că nici acolo n'au scăpat pentruca săptămâna recută un vânător a găsit 2 cadavre. Cercetându-se s'a aflat că trupurile eru a celor 2 legionare.

Le prinseseră acolo şi le omorâseră.

UN ALT EROU LEGIONAR. Duminică 3 Nov. a căzut la datorie, luptând pentru Legiune, camaradul Niţă Chirică din poliţia legionară. El a fost înmormântat Marţi, la Predeal, alături de ceilalţi martiri şi eroi ai Legiunii.

AJUTORUL LEGIONAR. Prima bătălie de după prigoană a Legiunii, este bătălia „Ajutorului legionar". Echipe de legionari cercetează casele sărăcăcioase şi aduc acolo mângâiere prin darurile pe care le fac. Totdeodată zeci de cantine au fost deschise, mai ales în oraşele mari, ca Bucureştiul, unde, pe un preţ de nimica, iau masa refugiaţii şi săracii. Aşa înţeleg legionarii să îndeplinească cea de a 6-a lege pe care ne-a dat-o Căpitanul: „Ajută-ţi fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa".

JEFUITORII BANULUI PUBLIC. Printre primele înfăptuiri ale conducerii legionare afost şi formarea unei comisiuni, din cei mai înalţi şi cinstiţi judecători, care să cerceteze felul în care şi-au făcut averi toţi foştii conducători ai Statului nostru. Sunt cercetaţi toţi, fără să se ţină seamă de politica pe care au făcut-o. Sunt cercetaţi numai asupra felului cum au cheltuit banii pentru care poporul a asudat ani dearândul. Cei vinovaţi vor fi aspru pedepsiţi, căci Căpitanul a spus sus şi tare, în Parlament, încă în 1932: „Pedeapsa cu moarte pentru jefuitorii banului public".

SERBĂRILE DELA IAŞI. M.S. Regele şi M. S. Regina Elena, vor lua parte Vineri 8 Noembrie la sfânta serbare dela Iaşi, arătându-şi în felul acesta, dragostea Lor de totdeauna pentru Mişcarea legionară.

CALAII SE SPALA PE MAINI. Gazetele din Bucureşti ne fac cunoscut că toţi cei cercetaţi în legătură cu mişeleasca omorâre a legionarilor, declară că ordinul a fost dat deadreptul de către tâlharul Urdăreanu.

Noi ştim şi aceasta, dar mai ştim şi altceva că: pentru a lua viaţa unui om nevinovat nu-ţi poate porunci nimeni de pe pământ, dacă ai puţin suflet, şi apoi, dacă ordinul ar fi fost să se arunce ei în fântână, desigur nici unul nu l-ar fi executat. De altfel, în curând va fi adus în ţară şi fugarul Urdăreanu şi atunci vor fi puşi faţă 'n faţă poruncitorii şi omorâtorii.

ALEGERE DE PREŞEDINTE. Marţi 5 Noembrie, dimineaţă a început alegerea noului preşedinte al Statelor Unite. A fost reales Roosevelt, deşi a avut un puternic adversar în D-l Willkie.

Ba tocmai din potrivă

Sunt unii ce nu văd cu ochi buni prietenia României legionare cu Nemţi. Mai ales jidanii şi slugile Angliei nu pot suferi această prietenie. Toţi aceştia au început fel de fel de minciuni pe seama Nemţilor şi a legăturilor lor cu România. Aşa de pildă ei au început să spună că toate mărfurile ce lipsesc la noi în ţară deaceia lipsesc fiindcă le-au luat Nemţii. Dacă n'avem grâu, l'au luat Nemţii, dacă n'avem untdelemn e pentrucă l'au luat Nemţii ba chiar şi asta cică ar fi spus-o că n'a plouat fiindcă suntem prieteni cu Nemţii.

Nimeni nu zice că între România şi Germania nu s'ar face vânzări şi cumpărări dar de aici şi până la luatul de către Nemţi e cale lungă. Ba cercetările au dovedir lucruri cari arată că tocmai dinpotriva Nemţii văzând multele greutăţi prin care trecem au ajutat România. Iată de pildă un caz. In România s'a semănat aşanumită fasole „soia". Semănăturile s'au făcut cu ajutorul Germaniei. Anul acesta producţia s'a ridicat la 15.000 de vagoane. Din acestea 10 mii erau cumpărate încă dela semănat de Nemţi şi 5000 erau să fie flosită de noi. Văzând însă Nemţii cât de greu merge cu untdelemnul şi cu uleiurile la noi, au dat României 75 la sută din marfa ce li se cuvenea adică din fasolea pe care cumpăraseră cu un an înainte.

Ce mai pot zice în cazul acesta tulburătorii ţării cu veşti că Nemţii ne duc la foamete ca să trăiască ei? — Noi credem că nimic. Faptele spun mai mult decât vorbele. Şi faptele arată că Nemţii în loc să ne sărăcească ne ajută.

Plugari din toată ţara!

Datoria voastră este să semănaţi! Puneţi grâul în pământ! NU LĂSAŢI NICI UN PETEC DE PĂMÂNT NESEMĂNAT!

Imprimeriile „FRAŢIA ROMÂNEASCĂ" — Bucureşti, Str. Aristide Demetriad No. 2 — Telefon: 5.89.00